

Oare Iuda nu L-a vândut pe Iisus pentru bani? Pentru treizeci de arginți? Asta oare nu ne este de ajuns? Nu vă este de ajuns pentru a vă încredința de puterea distrugătoare a banului, folosit de oamenii fără Dumnezeu? Și, prin urmare, cei ce nu se îngrijesc de creșterea întru Dumnezeu a copiilor lor, ce credeți că plăsmuiesc? Plăsmuiesc Iude! Fiindcă își adună comori aici pe pământ, nepăsându-le de împărăția Cerurilor.

De altminteri, de cele adunate aici, nici măcar ei nu apucă să se bucure, dar nici copiii lor, prost crescuți, nu pot să le păstreze. Și știți de ce? Fiindcă, pe de o parte, părinții au fost atinși de acea boală cumplită, care este iubirea de arginți. Și vor muri în îmbrățișarea acesteia! Toate celelalte bunuri, lăsate de Dumnezeu oamenilor, îi lasă indiferenți. Prin urmare, vor muri fără a se putea bucura de ele! Iar copiii lor, din pricina decăderii, nu le pot păstra! Fiindcă a păstra bunurile este mai anevoie decât a le dobândi!"

„Prin urmare, dacă nu există o educație corectă, nu există nimic. Iar educația corectă nu se face cum vrem noi și, mai ales, nu se face când vrem noi! Aceste două elemente trebuie să aibă un punct comun de pornire și, în mod obligatoriu, trebuie să coexiste. Iar punctul de pornire coincide întru totul cu momentul conceperii copilului. Se continuă pe toată perioada sarcinii și tot crește, din ziua nașterii până la deplina maturitate.

De aceea, cele ce vă spun sunt de mare însemnătate, așa că vreau să fiți cu mare băgare de seamă! Grija părinților pentru copil, începe chiar din clipa în care copilul se află în pântecele mamei sale! Da! Chiar de atunci!

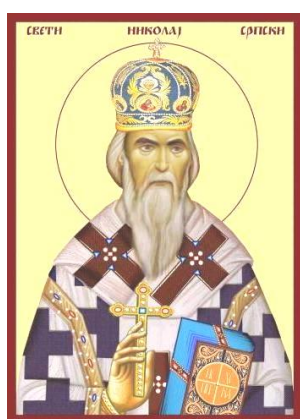
Mă veți întreba: Ce putem face noi pentru fătul și, în general, pentru un copil aflat abia în pântecele mamei sale?

Vă răspund: Voi singuri nu puteți face nimic! Însă Acela ce a îngăduit conceperea celui copil, poate TOTUL! Într-adevăr, există oare mai mare minune, decât minunea conceperii unui copil? Cu siguranță, nu!

De aceea, noi ne vom adresa Aceluia și Lui îi vom cere prin rugăciuni fierbinți, să se îngrijească de desăvârșirea trupească și sufletească a copilului conceput, chiar din perioada în care se află în pântecele mamei sale. Iar Acela, prin Dumnezeiescul Har al Sfântului Duh, se va îngriji de amândouă. Însă rugăciunile noastre nu se opresc aici. Ba dimpotrivă! După nașterea pruncului, pe măsură ce crește, noi trebuie să ne întărim rugăciunile.

Astfel dovedim că încredințăm lui Dumnezeu însuși buna educare a copilului nostru. Iar când copilul se află sub directă și neîntreruptă supraveghere și îngrijire, fiind apărut de Dumnezeu, atunci putem fi încredințați că niciodată n-o va apuca pe un drum greșit.

(Părintele Porfirie, străvăzătorul, înaintevăzătorul, tămăduitorul - Bunavestire 2002)



Sf. N. Velimirovici,
icoană

PICĂTURA DE ÎNȚELEPCIUNE

La un moment dat, se pregătea de ceasul ieșirii sufletului un nevoitor bătrân și foarte îmbunătățit. El de aceea a chemat preotul pentru spovedania și cea mai de pe urmă împărtășire cu Sfintele Taine. Pe drum, preotului i s-a alăturat un tâlhar care voia și el să vadă care este moartea unui om sfânt. Bătrânul a primit cu pace Sfintele Taine și apoi a vorbit liniștit cu preotul. Atunci tâlharul a plâns și a zis: „Fericit ești tu! Iar eu, ticălosul, oare ce fel de cumplită moarte voi avea?”. Atunci dintr-o dată bătrânul cel îmbunătățit, pe patul de moarte fiind, s-a mândrit și a zis: „Fii și tu ca mine și vei avea și tu parte de aceeași moarte fericită!”. Tâlharul atunci s-a întors la sălașul lui, plângându-și cu amar viața lui ticăloasă și, așa făcând, a căzut jos și a murit. Oamenii au putut atunci să vadă pe un nebun pentru Hristos cum plânge la mormântul monahului, deplângându-i soarta, dar se bucură la mormântul tâlharului, fericindu-l. Când a fost întrebat de ce făcea acestea, el a zis: „Plâng pentru că mândria l-a surpat pe monahul la ceasul morții, pe când pocăința i-a adus tâlharului raiul la ceasul ieșirii lui”.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)